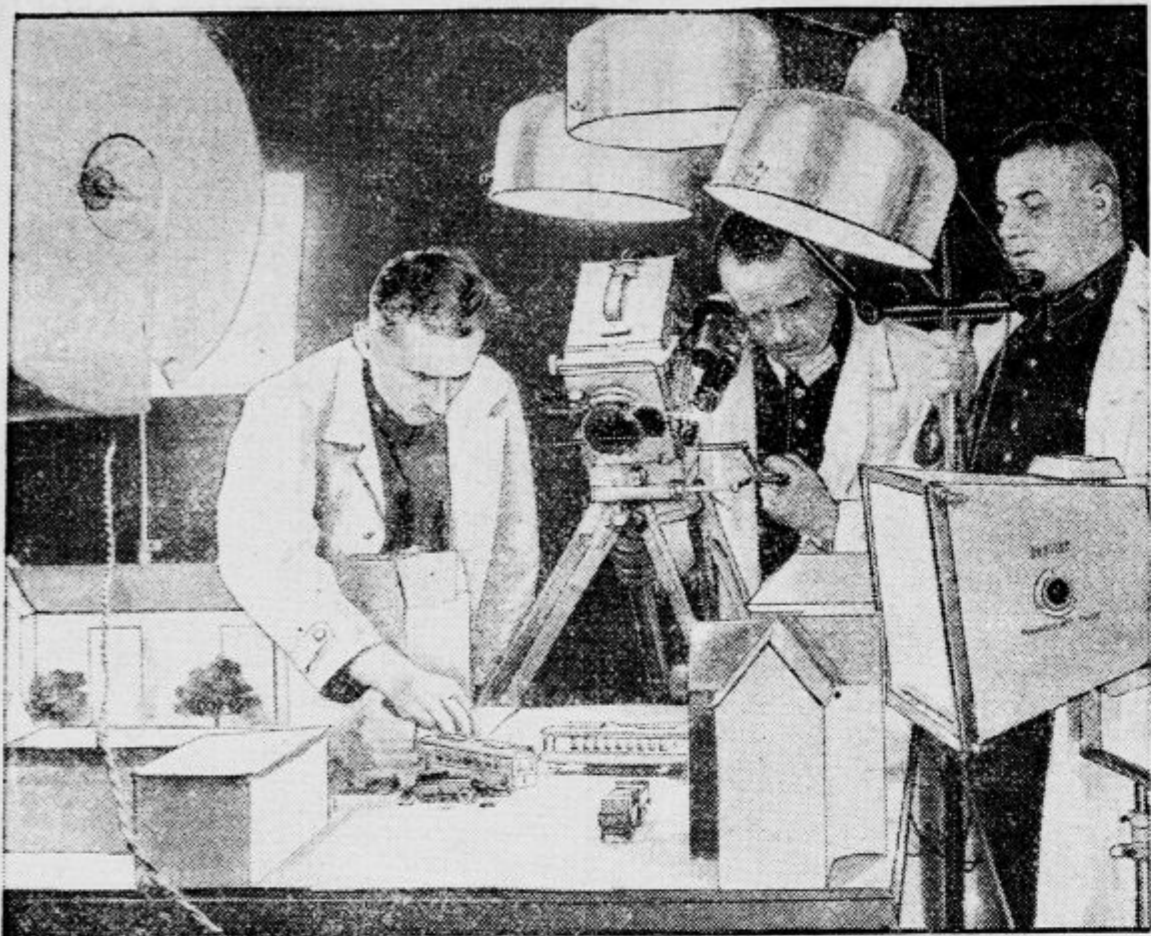

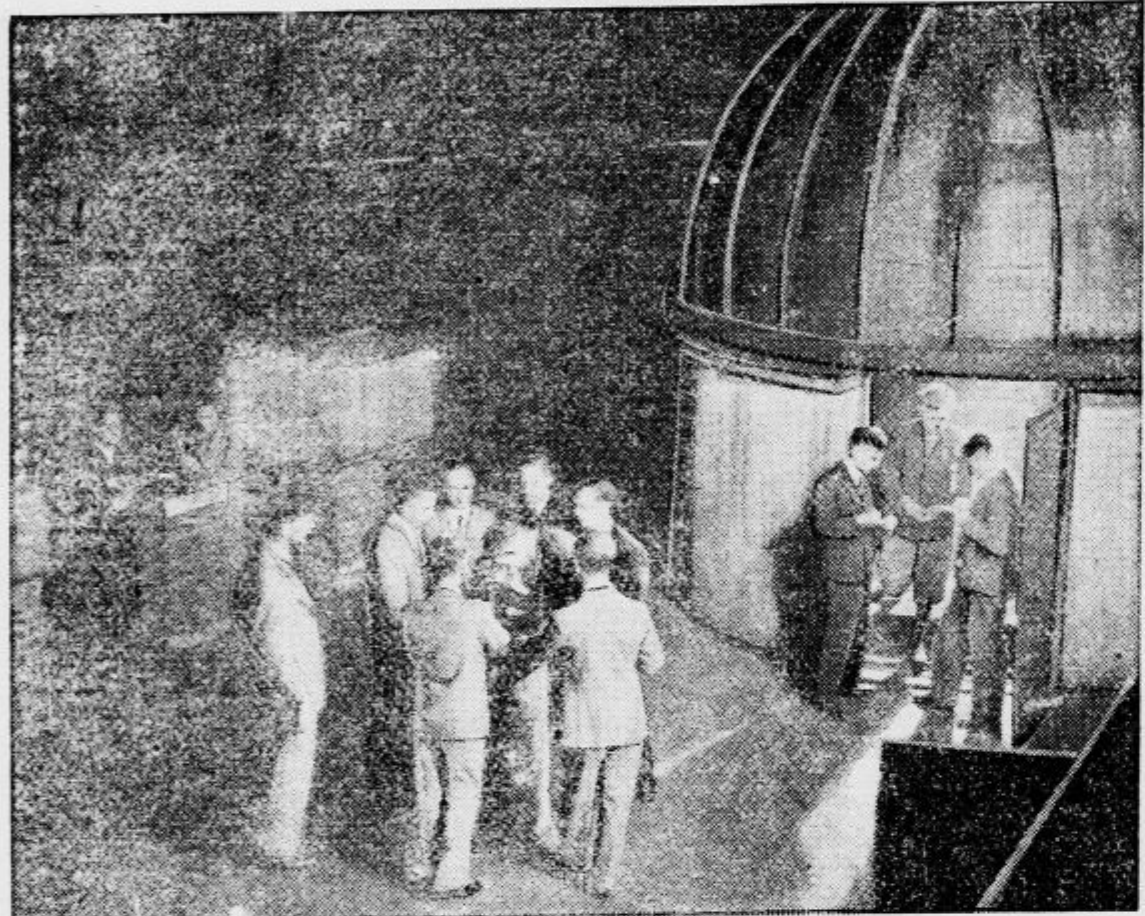
DOGODKI PO ŠIRNEM SVETU

Film v službi policije

Polijsko ravateljstvo v Berlinu ima lasten filmski atelje, ki je opremljen z najmodernejšimi napravami ter izdeluje filme za pouk v tehniško-prometnih in kriminalnih vprašanjih

Planetoide iščejo

Nočne slike z berlinske zvezdarne, kjer iščejo dijaki vsako noč drobcenih planetoidov, ki dajejo tako slabo luč, da jih je mogoče komaj odkriti na fotografski plošči

Šolarji se pripravljajo na polet

Nemški Aeroklub je prošle dni povabil 200 šolarjev na polet. Dečki so startali na letališču Berlin — Staaken s sportnimi letali. Vsi so odnesli nepozabne vtise

moli! Vse je gluho. Nbeo in ljudje. Ne samo sili. sam Bog je pozabil na ves kraj. Samo smrt ni pozabila. Na vsa okna, na vse dveri trka, po vseh cestah hodi. na vseh križiščih se ziblje ko siva omtvelost, povsod je žejna smrt. Kakor tudi je bila Kolotiliha potreben človek, navzlic temu je pričela stradati. Fomke pa se je polastil obup. Tuli, kakor da bi ga rezali. Od gladi mu je postal glas tanek in rezek, da se Kolotilihi zviža duša, kakor nitka na klobuču.

»Nu, kaj naj ti dam? Nu, samo malce pomisli s svojo neumno glavo. Vidiš? Sama ginem. Vidiš, kakšne noge imam.«

Maček pa venomer eno in isto:

»Mekeke-e-e-e. Me-ke-ke...«

Ah, da bi te!...

Nekoč pa je pred jutrom nekdo potrkal na okno: tuk-tuk-tuk...

»Kdo je?«

»Pote sem prišla, moja mila. Pojdi hitro, mama nam je umrla.«

»Čigava mama?«

»Pri Malininih.«

»Grem, že grem. Samo več, z mačkom bom prišla, s Fomko.«

»To je vse eno, samo pojdi.«

Kolotiliha je prišla, postavila košaro z mačkom na klop v kuhinji in se najprej poklonila ikonam. Potem je dejala:

»Ali imate kak košček za mojega mačka Fomko?«

Dali so. Nakremžili so se, toda dali so vendarle. Košček, velik ko prst.

Maček je žrl in se tresel od lakote. Kolotiliha je umila pokojnico, jo položila v prednji kot, plač pa vsej hiši, vsi jokoja — prvič zato, ker se mama vsem smili, v glavnem pa zato, ker vedo: sami pojdemo kmalu isto pot... Vsi so obupani. Samo Kolotiliha mirno čita psalme — navajena je gledati mrliča, maček Fomka je takisto miren — k njenim nogam se stiska, nerodno mu je v tuji hiši, od same zadrege je pozabil na glad, sedi in gleda z velikimi očmi.

Prav do večera je Kolotiliha čitala svete psalme. Jest so ji dali le en sam košček, nič večji od dlani, in pečen krompir brez soli. Pol kosa je dala mačku:

»Jej, Fomka, jej...«

Zvečer so pokojnico položili v krsto, okrasili vse, kakor se spodobi, ne tako, ko drugi — drugi so pričeli pokopavati kar brez krste, brez pokrova. Tu je vse lepo. Ko pa se je stemnilo, so opazili, da ni sveč. In loja ni. Tema.

»Spat bo treba iti.«

Nu, kaj bi, legli so.

Dve čumnati so imeli pri Malininih. V eni je ležala pokojnica, v drugi pa hčeri in Kolotiliha s svojim Fomko. Legle so in dolgo niso moge zaspati. Dekleti-siroti sta plakali: mama se ji-ma je smilila in sami sebi sta se smilili. Kolotiliha pa jima je govorila vsa-

Lažni Rockefeller

Neki prastar lopov, ki je več nego 60 let svojega življenja preživel v ječah, je na originalen način izbral svojo presenetljivo podobnost s starim Rockefellerjem. Kratko potem, ko so ga bili izpustili zadnjič iz ječe, se je začel izdajati za Rockefellerja. Posedel je po velikih kavarnah in čakal, ne da bi spregovoril besede. Rockefellerjev obraz je Amerikanom dovolj znan po neštevilnih slikah in tako ni nikoli dolgo trajalo, da se je ta ali oni opogumil in starca nagovoril. Ta se je izkazoval milostivega, posebno rad pa je človeka povabil, naj bi šel z njim izvršiti ta ali oni nakup. Vsak je šel rad z njim, saj ne škodi nikomur, če ga vidiš v Rockefellerjevi družbi. »Rockefeller« pa je stopal od trgovine do trgovine in nakupoval to in ono, vsi so mu radi takoj postregli in nihče ni ničesar dejal, če je možakar velel, naj mu pošljejo račun domov. Spremljevalci, ki so ga nazivali z Rockefellerjem, pa so mu nevede izbornu služili za preganjanje morebitnih dvomov o njegovi identičnosti, ki bi se utegnili porajati v trgovcih. Končno, ko si je bil nabral že kupe vsakovrstnega blaga, je prišla goljufija na dan. Trgovci so pošljali pravemu Rockefellerju račune in so seveda hitro zvedeli, da jim ni ničesar dolžan. Na ovadbe je policija starega goljufa kmalu spravila zopet za zamrežena okna.

Umiranje farncoskega šansona

Neki pariški list je postavil resno vprašanje, da-li francoska ljudska popevka umira, in najbolj znani šansonieri odgovarjajo z velikim pesimizmom. Nekatere najbolj priljubljene šansoniere je rekviriral zvočni film, ki jih tudi bolje plačuje, a Monmartre in Montparnasse se spreminjata tudi brez zvočnega filma. Kabareti, ki so bili pred vojno tako rekoč glasniki francoskega in še posebej pariškega duha, ki so dajali pravi vpogled v to, kaj Pariz misli, kaj dela, kaj ga zanima, so se pod vplivom internacionalizacije čisto izpremenili in le nekateri redki skušajo še ohraniti staro tradicijo. Te obiskuje le malokdo. Šanson s svojo lahkotnostjo in mišnostjo se je moral najprej umikati reviji z vsem njenim sijajem, potem je prevzel njegovo mesto šlager, ki je surovejši, očitnejši, manj pariški, a zato bolj ustreza internacionaliziranemu Parizu. Zdi se, kakor da je zvočni film odgovoren za umiranje šansona, a to bo po vsej priliki napadna diagnoza. Šanson umira nad posurovelostjo in razduhovljenostjo, kakor rase zvočni film iz istih korenin.

Zarubljena zvezdnica

Filmska diva Gloria Svanson potuje po svetu. V njeni odsotnosti pa je dalo ameriško sodišče nasilno odpreti vrata njene stanovanja in zarubiti pohištvo, ki je vredno več sto tisoč dolarjev. Vzrok ru-bežni? Gloria Svanson je že pred časom ustavila plačevanje pohištva v obrokih. Vsi opominj trdke, ki je zvezdnici prodala drago opremo, niso zalegli nič. Trdka, ki je tako neumljeno postopala, se piše William J. Saylor. Birič je pustil zvezdnici nezarubljeno samo posteljo, en stol in mizico za umivanje, vse drugo je opečatil s svojimi rdečimi oblati.

Sodobna psihologija

Konec prošega meseca se je vršil, kakor smo poročali, v Kodanju deseti mednarodni kongres psihologov. V 140 predavanjih je skušal ta kongres podati sliko današnje psihologije, kar se mu je pa le deloma posrečilo. Kongresa se je udeležilo izredno mnogo psihologov iz vseh dežel. Iz predavanj je bilo razvideti, da se današnji psihologi bavijo zlasti z raziskovanjem zakonov, po katerih doznava človek zunanji svet, z raziskovanjem človeškega življenja in s problemom posameznika. Zanimivo je, da je postala grafologija v zadnjem pogledu uradno negovano področje.

Odprava ledolomilca »Sibirjakova«

Ruski ledolomilec »Sibirjakov« je dosegel Severno zemljo in vzel na krov raziskovalca Ušakova in njegove tovariše. Ekspedicija pripoveduje, da je prestala v dveh letih življenja na Severni zemlji nepopisne muke. Njeno gradivo, ki ga je v tej dobi nabrala, pa bo najdalekosežnejša pomoca za znanost. Ušakov je prepotoval s sanmi na pasjo vprego vso deželo in kartografski doslej neznane predele zemeljske oble. Po povratku v domovino bodo raziskovalci predložili ta material znanstvenim zavodom v Moskvi in Leningradu.

Po usmrtni predsedniškega morilca

Na tisoče radovednežev se zbira pred vhom v ječo »Santé«, kjer je bil zaprt obglavljeni Pavel Gorgulov

Bodoči maroški sultan

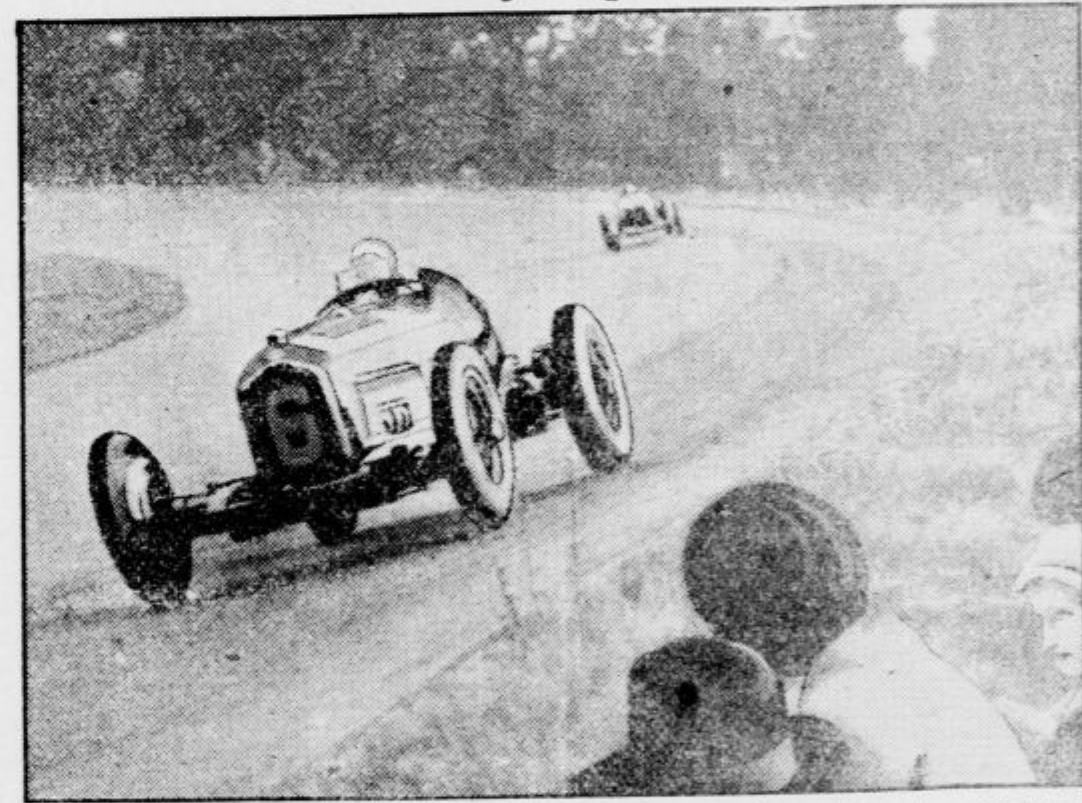
Sidi Hasan

v praznični obleki na dnevnem sprehodu v francoskem kopališču La Baule

Skok v sanjah skozi okno

Na Dunaju je te dni skočila 13letna gimnazijka Marija Frnk v sanjah skozi okno iz tretjega nadstropja. Kljub temu, da se je hudo pobila pri padcu, je bila na pločniku pri popolni zavesti in je izpovedala pri zaslišanju sledeče: Sanjalo se mi je, da moram leteti, zato sem »stala« šla k oknu in skočila skozenj. Pri tem sem se imela občutek, da je letenje prav prijetna reč. Ponesrečenko so po katastrofi prepeljali v neki sanatorij, kjer je nekaj ur pozneje izdihnila.

Caracciola je zopet zmagal

Nemški avtomobilski dirkač Caracciola je zmagal na mednarodni avtomobilski dirki v Monzi pri Milanu s povprečno brzino 178 km na uro

Stepan mačka, v drugi sekiro.

»Ah, gospod...« je vzdihnila Kolotiliha.

Ko pa se je spomnila pokojničininega obraza, je umolknila.

Tam izza sklednj se je razlegel mačji krik in jo zarezal v srce.

Nu, konec.

Ljudje so šli v hišo, k pokojnici, gledat, kako se smeje z mrtvaškim smehom.

Na dvorišče je prišel prosjak — visok, oči na vodeno žoltem licu — vdolbine.

»Dajte vbogaima.«

Nekdo mu usmiljeno pravi:

»Pojdi za skedenj, tam leži maček zakopan v snegu. Pravkar smo ga ubili.«

Prosjak je kar poskočil od veselja.

»Nu? Kje? Za Kriščovo voljo, po-kazite...«

Pobrskal je po snegu in zmagovalno izvlekel Fomko, vsega sključenega v smrtnem boju. Gre in ga skriva pod suknjičem, da ga ne bi vželi.

Kolotiliha pa ni več čitala nad pokojnico.

Vzela je košarico, v kateri je bila prinesla Fomko sem, in šla domov.

Komaj je stopila čez prag, komaj je pogledala po prazni ulici, komaj se je spomnila... že je na glas zavekala:

»Ah, mili ti moj, Fomka...«

Kaj hočeš, vsakemu svoje gorje.

(Iz rusčine B. Zihel.)

je s postelje, z drgetajočimi rokami obula copate in pogledala skozi vrata, tam pa je pokojnica... pokojnica je... odkrila pokrov... in se smeje.

Kolotilihi je zastala sapa, potem pa skozi vrata na ulico. Dekleti skačeta po dvorišču in kričita. Ljudje se zbirajo...

»Kaj je?«

»Tako in tako, mama se smeje z rdečim licem.«

Ojunačili so se malce in šli gledat... Nič več obraza nima pokojnica. Niti nosu niti oči z vekami niti licu, niti koščka kože. Niti dlesni ni več.

Samo gole kosti so ostale. Pokojnica leži v krsti in se smeje s strašnim mrtvaškim smehom.

»Kako? Kdo?«

»Maček Fomka.«

Pogledali so v izbo. Fomka sedi na klopi, oči ima velike in jezo gleda. Potem skoči s klopi na tla. Namah je vse kar odneslo iz hiše...

»Oj, oj gospod!«

Ta vpije:

»Bojim se!«

Drugi vpije:

»Bojim se!«

Tudi Kolotiliha pravi:

»I jaz se ga bojim, dekleta!«

Nu, našel se je Stepan Korotin — kovač. Stopil je v hišo. Kolotiliha se je stisnila k vratom — vsa bleda, drhti. Stepan je stopil na prag. Fomka ima zavitega v suknjč, — v eni roki ima

kojake reči, da ne bi bili preveč žalostni. In nič niso vedele, kdaj so vse vkup zaspale. Fomka pa se je ves čas obračal — zdaj se je tako ulegel zdaj spet tako — ni mogel zaspati, lačen je bil. Kolotiliha ga je pokrivala s svojim plaščem, enkrat tako, potem spet drugače — bala se je, da ji ne bi maček ušel na dvorišče in bi ga tam ujeli ter poržli. Taki so dandanes ljudje...

In med skrbmi za Fomko zaspala.

Zjutraj, komaj se je zdanilo, sta se zbudili dekleti-siroti, kar na posteljah sta začeli vekati:

»Ah, mila ti naša mamica...«

In Kolotiliha se je dvignila, gleda — Fomka leži poleg nje, len in debel je, da še oči ne more odpreti.

»Nekaj je moral požreti,« je na skrivaj pomislila Kolotiliha.

Kar razveselila se je: požrl je nekaj, si nabral novih sil in zdaj ne bo več tako šilil vanjo... In molči; naj bo, kar hoče.

»Gospod Jezus Kristus...«

Pobožno vzdihuje, kakor da nič ne ve.

Dekleti sta se napravili in odšli v sobo, da pogledata mrtvo mater.

In:

»A-a-a!...«

Kakor bi obe stopili na kačo, zavpili sta, planili najprej v sobo h Kolotilihi, potem pa spet skozi vrata na ulico.

»A-a-a!...«

Kolotilihi so zadržale roke. Skočila

